

Поступај како ми кажемо, не како ми поступамо

Ђовани Бокачо

Увод

Недавна посета немачке канцеларке Ангеле Меркел [\[1\]](#) показала је још једном колики је раскорак између схватања Европске уније у Србији и самој тој Европској унији. Наиме, у Србији се ЕУ доживљава као „владавина права“ и „социјалне правде“ као и да је она „демократска“ [\[2\]](#), а како (званично) тврде и њене чланице. Занимљиво је да се исто тако код нас доживљавао комунизам. Поред тога, улазак у ЕУ се у Србији, код неких, доживљава на месијански начин, као улазак у други рајски врт и замена за есхатон, а такође и као психолошка замена за некадашње: „кад дође комунизам“.

Посета Меркелове, са друге стране је била прилично непријатна [\[3\]](#), уз међусобна неслагања и кроз узајамно позивање на „европске вредности“, које Меркелова очигледно доживљава на различит начин од владајуће гарнитуре у држави Србији. Шта је овде проблем? Проблем је што се наши политичари понашају и делају, као да је ЕУ заиста оно што се представља, као и да се њене чланице понашају у складу са тим. То, нажалост није случај, и постаје толико болно очигледно, да то не може видети само особа која то не жели да види. Наиме, у ЕУ не постоје никакви принципи, стандарди, демократија и доследност, што ће се видети и у овом тексту.

Европска унија, Немачка и правна доследност

Меркелова је, током посете Београду изјавила: „Немачка је признала Косово, Србија није, и то је ситуација где морамо узнатредовати“

[4]

, али такође је тражила: „
укидање паралелних институција
“.

[5]

Ако Србија није признала Косово зашто би укидала своје институције на Косову или признавала „косовске“? Да ли је „узнапредовање“ у ствари попуштање под немачким ставом поводом Косова? Јасно је да се нама намеће воља. У чије име Меркелова говори и зашто то тражи? У име Немачке, или у име ЕУ? Или је то једна те иста ствар? Разговор се у великој мери бавио уласком Србије у ЕУ, као и „дијалогом“ Србије и институција у Приштини. Оно што је занимљиво је да ни Србија нити самопрокламовано „Косово“ нису у ЕУ. Зашто је онда Меркеловој толико важнији територијални интегритет Косова, од интегритета Србије?

Она је такође навела нешто што се чини као лаж, и што говори доста: „Европа је решење. Када будете чланица ЕУ, и део шенгена, онда више нема граница, нема пасоша. Не треба заборавити шта се добија прихватањем Копенхашких принципа.“

[6]

Има неке ироније у спомињању Копенхагена, јер Данска чији је Копенхаген престоница је управо поново увела граничне контроле

[7]

. Исто тако ЕУ је блокирала слободу кретања, за грађане својих нових чланица Румуније и Бугарске

[8]

. Са друге стране, ту слободу кретања имају грађани земаља које нису чланови ЕУ, попут Норвешке, Исланда и Швајцарске

[9]

. Тако да имамо случај дискриминације сиромашних чланица ЕУ, наспрам богатих земаља које нису чланови ЕУ, од стране саме ЕУ! Где је овде декламована „демократија“, „социјална правда“ и „владавина права“?

Па управо је сама Немачка, заједно са Француском и увела ту блокаду за нове чланице ЕУ. Шта онда то говори о природи ЕУ? Њене најбогатије чланице могу да раде шта им је воља, и онда да то намећу слабијим и сиромашнијим члановима.

Како се то уклапа у „слободу кретања“? Онда нам Меркелова прича о „Европи као решењу“ и „немању граница“. Истовремено се на завијен начин, тражи да Србија прихвати границе „државе Косово“.

Јасно је да су приче за медије једно, а стварност нешто сасвим друго. Све то говори о недоследности како унутар саме ЕУ, тако и политичара земаља чланица.

Поставља се питање, зашто се овде стално преплиће став Немачке и став ЕУ? Да ли је Косово део Немачке, чланица НАТО или ЕУ? Није. Што је онда земљи ЕУ толико битан интегритет „земље“ која све то није, али јој није битан интегритет земље која такође тежи да такође уђе у ЕУ? Зашто је Косово и „сарадња“ са истим толико битно за „европске интеграције“?

Србија и Кипар

Занимљив је случај једне земље, која јесте члан ЕУ, али такође нема разрешено територијално питање, а то је Кипар. Турска је 1974 извршила инвазију на државу Кипар, чиме је северни део државе де факто од тада ван било какве контроле од стране Републике Кипар. Турска је такође чланица НАТО-а.

Такође, 1983. кипарски Турци су прогласили „Турску Републику Северни Кипар“, коју је признала Турска. Та територија је заиста ван сваке контроле Републике Кипар, и функционише одвојено, док између два ентитета скоро да нема никаквог контакта нити кретања становништва. Кипар се и даље званично сматра јединственом државом, иако то де факто уопште није.

Упркос свему томе, Кипар је примљен у ЕУ 1. маја 2004. године, без већих проблема. То што држава Кипар не контролише 1/3 своје територије очигледно није била никаква препрека за чланство у ЕУ. Очигледно нерешени територијални статус није препрека за „европске интеграције“. Наравно, за разлику од „Косова“, „Северни Кипар“, осим Турске нико није признао, нити се на државу Кипар врше притисци да „сарађује“ са „Северним Кипром“ и да „омогућава проток људи и робе“ са њим. Обе територије на Кипру су

потпуно етнички очишћење од народа који држе супротне стране, и међу њима скоро нема никакве комуникације.

Дакле, јасно је да у неким случајевима за чланство у ЕУ уопште није битан територијални интегритет, а у другим попут Србије, јесте. Паралела Србије и Кипра је толико исправна, јер је и „Северни Кипар“ резултат војне агресије силе, која је интервенисала под изговором да би „спречила етничко насиље над Турцима“, и чије је постојање резултат те интервенције и покровитељства те силе.

Проблем је што у случају Србије, земље које су на нас извршиле агресију, имају војне окупационе јединице на делу наше територије, и оне су признале „државу Косово“, а притом су и најутицајније чланице ЕУ. То су исте чланице које подржавају територијални интегритет републике Кипра, и примили су исти у ЕУ. Те исте чланице подржавају територијални интегритет БиХ, која није члан ЕУ, али оне не подржавају територијални интегритет Србије, која такође није члан ЕУ, противно вољи и уставу саме Србије.

Управо признавањем Косова, Немачка и др, су и довели у питање територијалну целовитост Србије, па се сад чуде што „Србија нема разрешено територијално питање“. Ми са таквим чланицама ЕУ желимо да делимо „владавину права и закона“ и „демократију“?

Интегритет Србије и ЕУ

Доста тога о природи земаља ЕУ чланица говори само признање Косова. Наиме, као што се зна, нису све земље ЕУ уопште признале Косово, нити то намеравају да ураде. Стога је јасно да ако то не морају већ постојеће чланице, зашто би то морао потенцијални члан ЕУ? Посебно кад се узме да се ради о делу територије тог потенцијалног члана. Има ли ЕУ, као таква, уопште став према питању интегритета Србије и Косова? Да ли су се у оквиру ЕУ уопште доносиле некакве одлуке о томе? Као што смо видели, уопште не постоји јединство свих чланова ЕУ по том питању.

Да ли је парламент ЕУ уопште доносио неку кључну одлуку о нама? Да ли се кандидатура Кипра условљавала „добросуседским односима“ са северним Кипром? Очигледно није. Јасно је да поред званичне политике ЕУ, постоји незванична, а она је

Пише: Петар Анђелковић
четвртак, 25 август 2011 13:51

много битнија. Проблем је што она зависи од воље (или хира) најмоћнијих чланица које могу да је тумаче по својој вољи, што их чини непредвидљивим и опасним. А хир и воља тих најмоћнијих чланица је признање Космета, као и прилично непријатељски став према Србији који постоји независно од тога шта Србија чини. Тај став се не огледа толико у томе шта моћне чланице ЕУ причају, него како делају.

Тако из њихове перспективе, нема мењања републичких граница бивших чланица СФРЈ...осим Србије. Упркос томе што се Космет по свим уставима СФРЈ, укључујући и онај из 1974. [\[10\]](#) наводи као део републике Србије, у овом случају не важе републичке границе. Наравно, у случају БиХ важе, али Србија је „изузетак“. Шта нам гарантује да у будућности Србија опет не буде „изузетак“? Тако косовски Албанци не могу да буду у Србији, јер не желе, али Срби из Републике Српске у БиХ, иако не желе да буду у БиХ, то морају.

Чланице ЕУ, попут Немачке, бране интегритет БиХ, и притискају Републику Српску да се одрекне својих овлашћења, које има по Дејтонском споразуму, али Србија се присиљава да „сарађује“ са косовским институцијама које не признаје. Тако имамо спиновање да су институције Србије „паралелне“ на њеној сопственој територији, док су сепаратистичке институције легалне! Имамо потпуно невероватну ситуацију дуплих стандарда, које форсирају чланице ЕУ, у којој наводно постоји „владавина права“. Каква је то владавина права, кад те исте „европске вредности“ не поштују државе које су оснивачи ЕУ?

Данке Дојчланд

Имамо прилику да видимо изјаве хрватске премијерке Јадранке Косор [\[11\]](#), у којој она позива нашу државу да „

угаси своје паралелне институције на Косову

“ и да „

подржава став Ангеле Меркел

“ по том питању. Замислимо ситуацију, када би председник Србије тражио да БиХ укине паралелне институције у Републици Српској“. Како би на то реаговали Меркелова и Косорова? Сви знамо. Како би тек реаговали да руководство Србије тражи да Хрватска укине своје паралелне институције у Крајини?

Такође, занимљиво је да упркос томе што Милошевића нема на власти у Србији већ целу деценију, он се користи као изговор за све и свашта. Иако је на власти у Србији гарнитура која је по вољи Западу и ЕУ, против Србије се поступа као да је Милошевић још на власти. Такође, у Црној Гори непрекидно влада иста гарнитура која је сарађивала са тим истим Милошевићем и активно учествовала у ратовима, али Црна Гора нема проблем са ЕУ због тога. Иста власт у ЦГ може да крши права својих грађана и меша се у верска питања, али то опет није проблем за ЕУ. Са друге стране Хрватска, етнички очишћена од српског становништва улази ЕУ. Такође, руководство Хрватске даје јавну подршку осуђеним генералима за злочине против човечности [\[12\]](#). Сво то није препрека за ЕУ, нити чак за осуду од стране утицајних чланица ЕУ од којих добија јаку подршку. Управо од Немачке је Хрватска и добила најјачу подршку за ЕУ чланство, док Србију условљава.

Упркос томе што је испунила све постојеће „услове“, Србији стижу новији и све екстремнији.

Која је сврха толиком бесмисленом понижавању да би се постало члан једне недоследне и лицемерне организације, чији најмоћнији чланови се не придржавају начела на које се позивају, а од које сиромашнији чланови немају ништа? Зашто би ти исти према нама чинили било какве услуге? Какву ми корист имамо од такве организације?

Закључак

Потпуно је јасно да су „европске вредности“ једна велика измишљотина. Европска унија је у суштини арена, где најмоћније земље намећу вољу слабијима. То што неке државе у ЕУ имају висок стандард и правну сигурност за своје грађане, не значи да оне то хоће и за друге државе, или да ће те друге државе достићи тај стандард самим уласком у ЕУ. Исто тако ако просјака пуну у клуб милионера, не значи да ће он сам постати милионер због тога, или да ће га милионери прихватити као свог.

Понашање најмоћнијих чланова ЕУ указује, да се исте ослањају на право силе, не на право закона или стандарде. Боље речено „закон“, „стандарди“ и „вредности“ су оно што кажу најмоћнији и најбогатији. То данас може бити једно, а сутра друго. Шта ми добијамо тиме? Већ и овако губимо, иако још нисмо чак ни близу уласку. Захтеви за чланство ЕУ су потпуно непредвидиви, иако у односу према Србији се може приметити образац константног непријатељства и уцена, независно од тренутне владајуће гарде у

Србији.

А што се тиче владајуће гарнитуре у Србији, да ли је њима у интересу да буду подређени потпуно непредвидљивим силама, које врло лако и нагло могу да се окрену против њих? Иако неки из нашег политичког врха мисле да су пријатељи са таквим људима са Запада, треба их подсетити на судбине оних који су врло брзо од „партнера“ и „пријатеља“ постајали „монструми“ и „диктатори“. Дакле, хировито и волунтаристичко понашање најмоћнијих земаља ЕУ и Запада указује да беспоговорно слушати и следити земље, које се понашају као насилни, непријатељски и непредвидљиви тирани није мудра ствар. Кад сретнемо такве људе, ми њима не идемо у сусрет, него гледамо да их избегавамо по сваку цену.

Која је сврха даљег слабљења већ слабих позиција Србије, ради обећавања „светле будућности“ од стране непоузданих и непредвидљивих земаља? Уосталом, бити чланица ЕУ првенствено значи да се у њу улази као држава, не као не-држава. Ако утицајне земље ЕУ од нас траже да будемо не-држава у наводној заједници држава, која је онда сврха уопште улазити у њу?

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/tema-dana/Merkel-Mesto-Srbije-je-u-EU.sr.html>

[2] <http://www.emins.org/sr/onama/index.html>

[3] <http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/273026/Situacija-je-losa-pred-Srbijom-su-teske-odluke>

[4] Ibid

[5] Ibid

[6] <http://www.politika.rs/rubrike/tema-dana/Merkel-Mesto-Srbije-je-u-EU.sr.html>

[7] <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1340772/Germany--France-block-Bulgaria--Romania-visa-free-travel-zone.html> <http://www.nytimes.com/2011/05/13/world/europe/13iht-border13.html>

[8] <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1340772/Germany--France>

[9] Ibid

[10] <http://sr.wikisource.org/wiki/>

[11] <http://www.nspm.rs/hronika/jadranka-kosor-hrvatska-podrzava-stavove-angele-merkel-da-srbija-treba-da-ugasi-paralelne-strukture-na-kim.html>

[12] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/171232/